

Predika

Heliga Trefaldighets dag 2010, årg 2

Texter: 2 Mos 3:1-15, Rom 11:33-36, Matt 28:16-20

Pär-Magnus Möller

Jag har märkt att vi kristna ibland glömmer hur fantastiskt det är att känna Jesus. Vi blir ofta vana vid honom och tar honom för självklar. Ändå är han det värdefullaste vi äger – ojämförbart med allt annat. Därför behöver vi ofta påminna varandra om vad mäktigt det är att känna Jesus. Det är genom Jesus vi vet vem Gud är, det är genom honom vi förstår hans vägar och känner hans vilja. Allt det som mänsklighetens strävat efter och som djupast sett är alla religioners yttersta strävan – det äger vi redan i Jesus: Genom honom och i honom känner vi Gud, himmelens och jordens skapare! Därför kan vi, när vi i den allmänna debatten om Guds vara eller ickevara möter argument som: *Gud kan vi inte veta något om*, eller, *Gud är olika för alla människor* – säga: Nej, vi vet mycket om Gud och Gud är densamme oavsett vilka förvirrade tankar vi har om honom. Vi kristna tror nämligen inte på Gud i den bemärkelsen att vi gissar att han finns, vi vet ju att han finns och vi litar på honom för vi har lärt känna honom i den historiske personen Jesus – den kunskapen är kristen tro!

Visst är Gud outgrundlig till sitt väsen, han är större än våra hjärnor kan fatta – han är Fader, Son och Ande, tre personer i en enda gudom. Han är allsmäktig, evig och allt det där som våra ord inte kan greppa och som vår begränsade natur inte riktigt kan förstå. Men vi kan trots det ändå frimodigt säga att vi känner Gud just så mycket som han vill uppenbara för oss, så mycket han vet vi kan hantera och behöva.

På något vis kan vi säga att Gud satte punkt för debatten om vem han är genom Jesus. Genom Jesus är han inte längre dold för oss i skogens susning och i solnedgångens skönhet. Gud är genom Jesus mitt ibland oss som en bror.

Före Jesus var det bara Israels folk som kände Gud – men också för dem var mycket dolt, de kände honom genom hans gärningar och hans lag – det var stort – men hans ansikte fick de inte se. Andra folk fick nöja sig med att söka Gud i hans skapelse, i vattnen, vinden, elden, bergen och alla de där andra ställena där vi kan ana Guds storhet och skönhet. De såg Guds verk, men honom själv kände de inte – inte mer än vi känner Leonardo da Vinci genom hans konstverk. Men för oss kristna har Gud uppenbarat sig på ett helt annat sätt. Vi känner Gud som himmelens och jordens skapare, men vi känner honom också som vår broder, född att dela samma liv som vi. Vi känner honom som vår vän vilken gick i döden för vår synds och ondskans skull för att så ge oss evigt liv – och inte nog med det – vi känner honom också som Guds Ande. Vi känner honom som den vilken kan förvandla våra stenhjärtan till hjärtan av kött. Vi känner honom som styrkegivaren, tröstaren, hjälparen. Vi känner Gud genom församlingen där han lovar att han är mitt ibland oss.

Vi troende utgör tillsammans Kristi kropp. Därför bekänner vi också i mässan, när vi bryter brödet: *Brödet som vi bryter är en delaktighet av Kristi kropp – så är vi fastän många en enda kropp, ty alla får vi del av ett och samma bröd.* Och i trosbekännelsen säger vi: *Vi tror på en helig allmänlig kyrka, de heligas samfund.* Det betyder att vi tror att Jesus är så ett med sitt folk att vi genom dopet och nattvarden är ett i honom, han i oss och vi i honom. Det är därför vi inte söker Gud i naturen – vi har funnit något större – vi har funnit Guds eget folk, Guds Helige Ande, räddaren och vår himmelske Fader i hans heliga Kyrka. I Församlingen ger han sig åt oss i ordet och sakramenten så att vi djupare och djupare kan förenas med honom och djupare och djupare lära känna himmelrikets hemligheter och genom dem förvandlas till Sonens likhet, till sådana människor han från början tänkt oss att vara. Så stort är det att vara kristen!

Detta är den skatt som blivit dig anförtrodd. Skatten har burits från människa till människa genom två tusen år. Först gavs den åt apostlarna, sedan åt de första kristna. Den har därefter burits genom den stora martyrtiden innan kyrkan blev accepterad i Romariket på 300-talet, den har burits genom den stora missionstiden fram till 1000-talet då den kristna tron gavs åt svenskarna. Tron bars sedan genom reformationen, genom vågor av väckelse och ökentider och nu har den nått dig. Den tro som är dig given är samma frälsande tro som apostlarna en gång tog emot och som de fick i uppdrag att bära ut i världen från det där berget i Galileen där Jesus sade: *Åt mig har getts all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och i den Helige Andes namn och lär dem att hålla alla de bud jag gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut.*

Du äger den skatt som hela världen längtar efter – du känner Gud. Så vad tänker du göra med denna skatt? Behålla den för dig själv – eller ta Jesu uppdrag på allvar; ge tron vidare till de som ännu söker efter den?

Jag tror att vi som kristna i Sverige måste tänka om när det gäller att berätta om Jesus, det vi kallar evangelisation eller mission. Ofta tänker vi att mission och evangelisation handlar om att sända missionärer till okända länder och omvända hednafolk eftersom alla här ändå är kristna. Men medan vi har tänkt så har den kristna tron tagits ifrån vårt folk och vi lever nu själva i ett icke-kristet land. Vissa kristna normer kan vi ännu finna i lagstiftning och människors medvetande, men man tillber från samhällets sida en annan Gud i vårt land nu – inte Jesus. Det bör vi ta på allvar. Om människor inte får lära känna Jesus, lämna sina synder vid hans kors och börja leva tillsammans med honom här i tiden, så säger Bibeln att de kommer att gå under – de kommer inte till himmelen – de har inte fått försona sig med livets Gud. Det är allvarliga saker det handlar om, det handlar om liv och död. Har du förstått det, du som äger den skatt som ensam kan ge evigt liv? Ja, jag blir själv upprörd när jag tänker på det – vad gör vi egentligen för att bära skatten vidare – vad gör jag? Hur skall jag kunna berätta?

Hur skall jag kunna vittna om min tro så att andra kan få smaka den skatt jag äger?

När jag tänker kring mission, evangelisation och vittnesbörd om Jesus, tänker jag ofta på den ensamme talaren som står i ett gathörn med en skylt på magen där det står: ”Tro på Jesus” - eller något liknande. Eller så tänker jag på den karismatiske ledaren som eggat tusentals personer till lovsång och bekännelse. Därefter känner jag: *Det passar inte mig! Jag kan inte sådant!* Och det underbara är att vi inte alls behöver bli sådana – det skulle vara hemskt om alla var sådana. Nej, jag tror Gud kallat de flesta av oss till ett annat slags vittnesbörd som passar oss bättre; han har kallat oss in i församlingen.

Jag vet inte hur många gånger jag tjatat om det under mina år som präst, men jag kommer att tjata det tills det sitter i församlingens ryggmärg och inte kan tas därifrån; vikten av församlingens gemenskap och växt, vikten av att fira gudstjänst och att du är här. Jag kommer att tjata om att församlingen inte är ett fritidsintresse utan din nya familj, jag kommer att tjata om vikten att du finner dina gåvor och använder dem till dina bröder och systrars växt, jag kommer att tjata vikten av barmhätighetsgärningar och uppoffrande – för om vi alla använder våra gåvor, om vi alla är här när vi firar gudstjänst, om vi alla övar oss att älska varandra och låta försona oss med varandra, om vi alla intensivt söker Jesu gemenskap i ordet, bönen, nattvarden och lovsången – då blir vi de vittnen om Guds rike vi är kallade att vara. Ensamma klarar vi inte av det, men tillsammans utför vi den stora uppgiften: Att vittna för världen om Jesu kärlek.

Orsaken till att vi skall lägga kraft i detta arbete är inte att vi skall bli en större och trevligare församling i största allmänhet – det finns många trevliga föreningar man kan vara med i för trevlighetens skull – nej, vi har ett större syfte – vår uppgift som församling är att hjälpa människor till himmelens port – ingen annan gör det – Jesus har gett oss det som vårt särskilda uppdrag. Detta är den ena sidan av det hela: **Om vi inte vittnar om vår tro kommer inte människor till räddning.** Den andra sidan av myntet handlar om oss själva. En dag skall också du ställas inför domaren och han kommer att fråga vad du gjort av den skatt han anförtrott dig, han kommer att fråga om du grävt ned den eller om du förökat den. Den dagen måste vi alla kunna svara att vi förmerat den – annars har vi förbrukat det förtroende han gett oss. Fattar du hur allvarligt det hela är. Ensam klarar vi det inte – inte jag i alla fall – jag behöver församlingen för att våga, förmå och orka vara ett vittne om den skatt, om den sanning som räddar världen.

För att människor skall bestå domen behöver vi öva den evangeliserande gemenskap som församlingen är - och för att jag själv skall bestå i domen behöver jag leva i den evangeliserande gemenskap som församlingen är. Annars förmår jag det inte. Jag behöver vara en del i Kristi kropp och verka i den gemenskap och i den kraft han skänkt mig i församlingen.

Evangelietexten avslutas med: *Och jag är med er alla dagar till tidens slut*. När jag läst detta har jag funderat på om denna avslutande mening är fristående från de tidigare meningarna eller om de hänger ihop. På något sätt jag blivit mer och mer övertygad om att de har med varandra att göra. Jag menar så här: Jesus berättar att all makt är hans, han ger uppdraget åt alla lärjungar att vittna om detta, att lära och döpa in i Guds rike på jorden, kyrkan. Och i detta uppdrag är Jesus med lärjungarna. Det betyder, om vi vänder på det hela, att om vi inte ger vidare det han gett oss har vi ingen trygghet i löftet om att han är med oss. Tron och sändningen att vittna om Jesus är ett. Den som är kristen skall vittna om sin tro, det är i detta uppdrag Jesus är med. Han säger inte hur vi skall göra folk lärjungarna och hur vi skall vittna om vår tro – bara att vi skall göra det. Vi skall lära människorna vem Jesus är, vart vägen till sanningen och livet är! Det är liksom livsnerven i vår tro – längtan efter att ge vidare!

En annan mening i texten som känns central är orden: gå ut! Jesus verkar förvänta sig av oss att vi aktivt och medvetet skall arbeta för att hans rike skall växa: Gå ut! Och jag tror faktiskt inte att det är så svårt som vi ofta inbillar oss. Om du varit på en trevlig fest hos några vänner – nog berättar du senare för dina andra vänner om vad det gav dig. Om du sett en spännande film – nog berättar du om detta eftersom filmen berört dig. Om du läst en bra bok håller du inte tyst om det. Ja, allt annat du varit med om berättar du utan att tveka. Tänk om vi på samma naturliga sätt vågade berätta att vi var i kyrkan i söndags, eller att du läste en bibeltext som faktiskt berörde dig på ett särskilt sätt, eller att du var på en undervisningskväll och fick ett nytt perspektiv på något som du nu vill berätta om. Tänk om vi kristna vågade utgå från att vår tro är något normalt i våra liv och inte en undanskynd kostig liten sjukdom som man måste hålla tyst om. Vi har ju ibland lättare att tala om våra intima underkläder än om vad vi varit med om i den kristna gemenskapen. Tänk om vi som andlig övning denna vecka vågade ogenerat tala om vad som verkligen är viktigt i våra liv – om gudstjänsten, om församlingen, om att vi tror på bödens makt, om att vi känner vägen, sanningen och livet och att Jesus är min vän – så enkelt är det – Sluta skämmas för Jesus!

En person som har vidare erfarenheter av Kristi kyrka i andra länder än de flesta av oss sa till mig: *Jag förstår inte, i det land där jag är uppväxt är det fint att vara religiös – men här är man konstig om man är det*. Ja, varför är det så? Vi måste återerövra hållningen att det är normalt att vara kristen – och att i det världsvida perspektivet är de konstiga som inte är det. Det är inte vi som är konstiga som försöker följa Jesus – det är Sveriges folk som är konstigt - men vi kan hjälpa dem att bli normala igen!

Sträck på dig du kristen och våga vara stolt och modig i din tro. Jesus är med dig när du vågar stå upp för honom. Han har funnit dig värdig att vara bärare av den skatt som frälser världen; tron på Herren Jesus. Ge frimodigt av det du tagit emot – då skall du finnas värdig att ta emot ännu mer av Guds rike i ditt inre. Amen.

Herre Jesus, tack för förtroendet att vara ditt vittne. Styrk mig med din Helige Ande så att jag frimodigt vågar göra vad du befallt. Befria mig från modlösheten och lär mig troget vara nära dig i din församling och där tillsammans med mina bröder och systrar leva mitt liv som vitte om din kärlek. Amen.